

15/04/2021

Επικήδειος στον μακαριστό Μητροπολίτη γέροντα Νικαίας Κωνσταντίνο

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Διαβάστε αυτούσιο τον επικήδειο λόγο που εκφωνήθηκε από τον διάκονο Βοσπόριο Μαγκαφά, υπογραμματέα της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, στο Φανάρι τη 12η Απριλίου 2021 στην εξόδιο ακολουθία του αιμνήστου Μητροπολίτου Γέροντα Νικαίας κυρού Κωνσταντίνου.

«δοῦλον... Κυρίου... δεῖ... ἥπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀνεξίκακον, ἐν πράτῃ παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους,...»

[Τιμ. Β΄, β΄, 24-25]

**Παναγιώτατε Δέσποτα,
Σεπτὴ τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Εὐγενεστάτη κυρία Γενικὴ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος ἐν Κωνσταντινουπόλει,
Λαὲ τοῦ Κυρίου ἠγαπημένε•**

Εἰς περίοδον λίαν ἐπιβεβαρυμένην συναισθηματικῶς, οὐ μόνον ἐξ αἰτίας τῶν δυσχερειῶν τῶν ἀποτόκων τῆς μαστιζούσης ἡμᾶς λοιμικῆς νόσου, ἀλλὰ καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀρπαγῆς ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν συνοδοιπόρων ἐν τῷ βίῳ, συγγενῶν, φίλων, συνεργατῶν, συναθροιζόμεθα ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρὸς κήδευσιν τοῦ Νέστορος τῆς ἐνταῦθα Ἱεραρχίας τοῦ Πανσέπτου Ἀποστολικοῦ καὶ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τοῦ τῷ ὄντι Φαναριώτου Μητροπολίτου Γέροντος Νικαίας κυροῦ Κωνσταντίνου, συμπληρώσαντος ἐννενήκοντα καὶ δύο ἔτη βίου, ἐξ ὧν τεσσαράκοντα καὶ ἐννέα ὡς Ἀρχιερεὺς τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὸν πολὺν Χαλκηδόνης Μελίτωνα τὸν Χατζῆν, «ιδιότυπος εἶναι ὁ Ἱεράρχης

τοῦ Φαναρίου». «Τὸ Φανάριον εἶναι φορεὺς ὑψίστων ἀξιῶν. Εἶναι ὑπομονή. Εἶναι σιωπή. Εἶναι εὐγένεια. Ἡ εὐγένεια τῶν παλαιῶν. ... Εἶναι ἡ πύλη τῆς Ἀνατολῆς, ἀνεωγμένη πρὸς τὴν Δύσιν». Τούτων δὲ ἀπάντων ἐκφραστῆς γνήσιος καὶ ἐνσαρκωτῆς μοναδικὸς ὑπῆρξεν ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ ὁ προκείμενος ἡμῖν κλεινὸς Ἱεράρχης, ὡς ἐναργέστατα καταδεικνύεται ἐκ τῶν πλέον σημαντικῶν σταθμῶν τοῦ ἐπὶ γῆς βίου αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους χρέος ἔχομεν ὅπως κατὰ τὴν ὥραν ταύτην μνησθῶμεν.

Ὁ Χαλκηδόνιος καὶ εὐπατρίδης Κωνσταντῖνος Χαρισιάδης γεννηθεὶς τὸ θέρος τοῦ 1929 καὶ λαβὼν ἐγκύκλιον παιδείου ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ, εἰσῆλθε δεκαπενταετῆς εἰς τὸ κατὰ Χάλκην περίπυστον τότε τέμενος τῶν Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Γραμμάτων, ἀποφοιτήσας τὸ 1950, ἔτος καθ' ὃ χειροτονεῖται ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Γέροντος Δέρκων κυροῦ Ἰακώβου Διάκονος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δέρκων, εἰς ἣν διηκόνησεν ἐν συνεχείᾳ τόσον ὡς Ἱεροκέρυξ, ὅσον καὶ ὡς Ἀρχιδιάκονος. Κατὰ τὰ ἔτη 1953 ἕως 1955 ὑπηρετεῖ τὴν διὰ πάντα ἄρρενα πολίτην ὑποχρεωτικὴν εἰς τὸν τουρκικὸν στρατὸν θητείαν. Ἐπιστρέφει δὲ κατόπιν εἰς τὴν τροφὸν τοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς, ἵνα ὑπηρετήσῃ ἐν αὐτῇ ἀπὸ τοῦ 1956 ἕως τοῦ 1962, ὡς Ἐπιμελητῆς μὲν ἀρχικῶς, ὡς Γραμματεὺς δ' ἐν συνεχείᾳ. Ἐφ' ᾧ καὶ τὸ 1956 ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου καὶ ἀώρως τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος Μητροπολίτου Ἰκονίου κυροῦ Ἰακώβου, προχειρισθεὶς αὐθημερὸν εἰς Ἀρχιμανδρίτην, ὡς ἀπῆται ἡ τάξις διὰ τοὺς ἐκάστοτε Ἐπιμελητὰς ἢ Γραμματεῖς τῆς Σχολῆς.

Ἀριστεύσας κατὰ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ὁ Χαλκίτης κληρικὸς καὶ διακριθεὶς ἐπὶ ἐπιμελείᾳ, ἐργατικότητι καὶ φιλομαθείᾳ κατὰ τὴν ἐν συνεχείᾳ ὑπηρεσίαν αὐτοῦ παρὰ τῇ διοικήσει τῆς Σχολῆς, ἐκρίθη ἄξιος Πατριαρχικῆς ὑποτροφίας ἀποσταλεὶς τὸ 1962 εἰς Παρισίους, ἔνθα ἐπὶ τριετίαν μετεξεπαιδεύθη εἰς τὸν Κλάδον τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας. Ἐν Γαλλίᾳ, ὁ ἤδη πολύγλωσσος Φαναριώτης κληρικὸς ἠνδρώθη ἀκαδημαϊκῶς, ἐμυήθη εἰς τὸν κοσμοπολιτισμὸν καὶ ἐξοικειώθη ἐμφανῶς μετὰ τῆς *culture française*, συνδεθεὶς ἀρρήκτως μετὰ τῆς χώρας ταύτης, γεγονόςς περὶ τοῦ ὁποίου ἠσθάνετο πάντοτε ὑπερήφανος καὶ τὸ ὅποιον ἐξηγεῖ τὴν παρουσίαν του ὡς Πατριαρχικοῦ Ἐκπροσώπου κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις ἐνθρόνισιν δύο Μητροπολιτῶν Γαλλίας, τοῦ τε Σεβ. νῦν Ἀγκύρας κ. Ἱερεμίου (1988) καὶ τοῦ Σεβ. νῦν Γέροντος Χαλκηδόνος κ. Ἐμμανουήλ (2003). Ἀνακάμψας ἐξ Ἑσπερίας ὁ φέρελπις ἀκαδημαϊκὸς ἀναλαμβάνει καθήκοντα καθηγητοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης, διδάξας τὴν Ἱερὰν Ἐπιστήμην ἀνελλιπῶς, ἀπὸ τοῦ 1966 ἄχρι τοῦ δυσσιώνου ἔτους 1971.

Τὴν 11ην Ἰανουαρίου 1972 ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκλέγει τὸν Ἀρχιμανδρίτην Κωνσταντῖνον Χαρισιάδην Βοηθὸν Ἐπίσκοπον παρὰ τῷ ἀοιδίμῳ Πατριάρχῃ Ἀθηναγόρᾳ, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς Ἐπισκοπῆς Ἀπολλωνιάδος. Ἡ δὲ χειροτονία αὐτοῦ

τελεῖται ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, τῇ 16ῃ Ἰανουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1972, προεξάρχοντος τοῦ τότε Γέροντος Χαλκηδόνης Μελίτωνος καὶ συλλειτουργούντων τῶν ἀειμνήστων Μητροπολιτῶν Λαοδικείας Μαξίμου, Ῥοδοπόλεως Ἱερωνύμου, Εἰρηνοπόλεως Συμεῶν καὶ Κολωνείας Γαβριήλ. Ὁ νέος Φαναριώτης Ἐπίσκοπος ὑπηρετήσεν ἀρχικῶς, ἐπὶ βραχύ, ὡς Ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενος Περιφέρειας Ταταούλων, εἶτα δὲ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, παρὰ τῷ ἀοιδίμῳ, νέῳ τότε Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Δημητρίῳ, ὡς τοποτηρητῆς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας.

Εἰς τὰς 26 Μαρτίου 1974 ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκλέγει τὸν Ἐπίσκοπον Ἀπολλωνιάδος Κωνσταντῖνον Μητροπολίτην Πριγκηποννήσων, εἰς διαδοχὴν τοῦ μόλις κοιμηθέντος Δωροθέου τοῦ Γεωργιάδου. Παρὰ ταῦτα, μετὰ τριετίαν, ὁπότε ὁ ἀείμνηστος Γέρον Δέρκων Ἰάκωβος παραιτεῖται λόγῳ γήρατος, ἡ Ἐκκλησία κρίνει ἀπαραίτητον τὴν μετάθεσιν τοῦ Πριγκηποννήσων Κωνσταντίνου εἰς τὴν ἱστορικὴν Μητρόπολιν τῶν Δέρκων (15 Μαρτίου 1977), τὴν ὁποίαν ὁ σπουδαῖος οὗτος ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ θεοφιλῶς θὰ διαποιμάνῃ ἐπὶ σχεδὸν τριάκοντα καὶ πέντε ἔτη.

Τὸ ἐκτύπωμα τῆς πολυετοῦς καὶ καλλικάρπου αὐτοῦ ποιμαντορίας εἰς Δέρκους ὑπῆρξε μεῖζον. Εὗρεν ὁ μακαριστὸς ἐκεῖ τὸ ἀπαραίτητον στάδιον καὶ τὸν ἀναγκαιοῦντα χρόνον ἵνα ἐκδιπλώσῃ πλήρως καὶ ἐμφανῶς τὰ ποικίλα τάλαντα τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ. Ἠκολούθησε τὴν παύλειον ῥῆσιν «Τὸ ἐπεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις» [Φιλιπ. δ', 4]. Ὑπῆρξε πανθομολογουμένως ἔντιμος, εἰλικρινής, συνεπής, ὀλιγόλογος, εὐρυμαθής, ἑλληνιστής, πολὺγλωσσος, προσηνής, μειλίχιος, πρᾶος, ἐπεικῆς, διδακτικὸς, φιλόξενος, ἀνεξίκακος, σοφός• ὑπὲρ δὲ πάντα ὑπῆρξε παράδειγμα εὐγενείας καὶ ἀριστοκρατικότητος ἀκόμη, ὡς ἔπος εἰπεῖν καὶ ὡς ἀβιάστως ἅπαντες συμμαρτυροῦσιν.

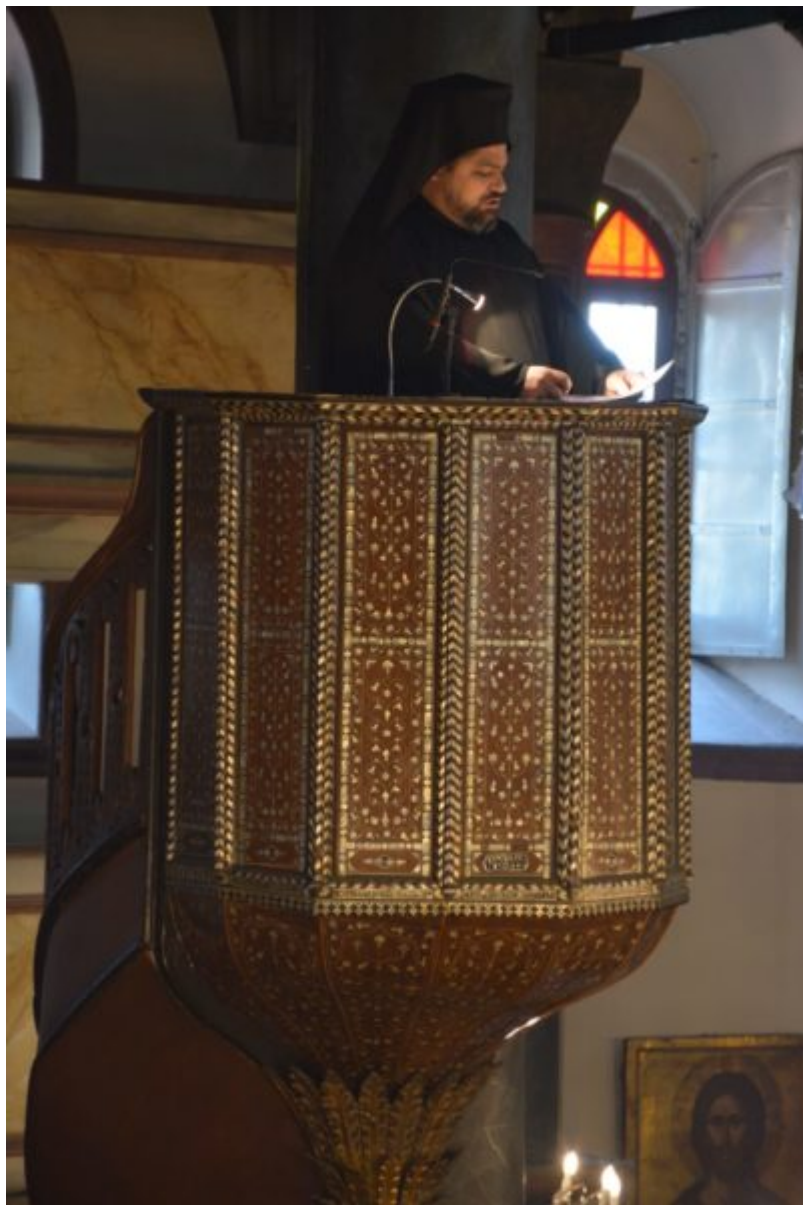
Ὡς Ἀρχιθύτης Δέρκων ἐτέλει τακτικῶς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν. Ὑπῆρξε δὲ ἄψογος ὡς λειτουργός. Συνήθιζε νὰ προσέρχεται ἐνωρίτατα εἰς τὸν Ναόν, ὅπου ἔμελλε νὰ λειτουργήσῃ. Ὅμοίως, ἐπεσκέπτετο ἀνελλιπῶς ἅπαντας τοὺς τῶν ἐκασταχοῦ Κοινοτήτων τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ Ἱεροὺς Ναοὺς, τὰ πολυάριθμα ἀγιάσματα, τὰ κοιμητήρια. Ἦτο φιλακόλουθος, διεκρίνετο μάλιστα ἐπὶ καλλιφωνία τε καὶ ὑψιφωνία, κατὰ παλαιὰν φαναριώτικην καὶ πολιτικὴν παράδοσιν, ἐνῶ, οὐχὶ σπανίως, ἀνήρχετο καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου ἐκτελῶν χρέη ἱεροψάλτου. Μνημειώδεις ἔχουν παραμείνει αἱ μελίφθογγοι ἐκφωνήσεις του, καθὼς καὶ αἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐμμελεῖς ἀπαγγελίαι τῶν τε Χαιρετισμῶν τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης.

Ὡς πνευματικὸς πατήρ ἠτύχησε νὰ ἀποκτήσῃ ἀρκετὰ πνευματικὰ τέκνα, ἅτινα εὐλαβῶς καὶ εὐγνωμόνως κλίνουν σήμερον γόνυ πρὸ τῆς νεκρικῆς αὐτοῦ κλίνης, καθὼς δὲν ὑπῆρξε μόνον καθοδηγητῆς καὶ διδάσκαλός των, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως καὶ ποικιλοτρόπως καὶ ἀδιαπτῶτως ἐστήριξεν αὐτοὺς

έν ειλικρινεῖ ἀγάπη καὶ κατήρτισεν αὐτοὺς ἐν ἀληθινῇ σοφίᾳ καὶ βαθεῖα
πραότητι. Διὰ τῶν χαριτοβρύτων χειρῶν του κεχειροτόνηκε Διακόνους καὶ
Πρεσβυτέρους, ἀλλὰ καὶ Ἐπισκόπους, ὡς τὸν Ἐπίσκοπον Ναζιανζοῦ καὶ νῦν Σεβ.
Μητροπολίτην Ταλὶν καὶ πάσης Ἑσθονίας κύριον Στέφανον, τὸν Σεβ. Μητροπολίτην

ἐπίσκοπον
ροπολίτην
άλαν).

Ὡς Ποιμενάρχης διεκρίθη διὰ τὴν στοργικότητα δι' ἧς περιέβαλλεν ἀδιακρίτως τοὺς ὑπ' αὐτὸν κληρικούς, μὲ πρῶτον τὸν ἀείμνηστον Βοηθὸν παρ' αὐτῷ Ἐπίσκοπον Ἀριανζοῦ καὶ μετέπειτα Μητροπολίτην Θεοδωρουπόλεως κυρὸν Γερμανόν. Ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος φαίνεται πῶς ἡ ῥῆσις Εὐαγγρίου τοῦ Ποντικοῦ «Πᾶσαι τῷ γνωστικῷ ὁδοποιοῦσιν αἱ ἀρεταί• ὑπὲρ δὲ πάσας ἡ ἀοργησία» [Εὐάγγριος ὁ Ποντικός, Κεφάλαια Πρακτικὰ πρὸς Ἀνατόλιον] ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἀκλινὴς φάρος πολιτείας βίου. Ἐφ' ᾧ καὶ μεθ' ἀπασῶν τῶν Ἐπιτροπῶν τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ ἐνεκαινίασε καὶ διετήρησεν ἀνέφελον συνεργασίαν. Ἐνδιαφέρθη προσωπικῶς διὰ τὴν ἀνακαίνισιν Ναῶν τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ. Ἐστήριξε τὰς Φιλοπτώχους Ἀδελφότητας. Ἠγάπησε τὸ εὐάριθμον ποίμνιόν του καὶ εἰργάσθη ὑπομονητικῶς καὶ ἀκαταπονήτως ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διὰ τὸ κοινὸν καλὸν καὶ τὴν προκοπὴν τῶν πάντων. Ἰδιαιτέρως δὲ ἡσχολήθη μετὰ τῆς ὀργανωμένης κατηχήσεως τῶν Ὁμογενῶν. Πρότυπόν του ὑπῆρξεν ἡ ἐν Χαλκηδόνι περίφημος κατηχητικὴ κίνησις ἐπὶ ἡμερῶν τοῦ Χαλκηδόνο Μαξίμου (Βαπορτζῆ),

τοῦ μετέπειτα Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μαξίμου Ε΄, τῆς ὁποίας ὡς νέος ἔσχε προσωπικὴν ἐμπειρίαν.

Ὡς Ἱεράρχης τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου διετήρει ἀρίστην ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Μουσουλμάνων τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ, ἰδίως ἐφόσον εἶχεν εἰς βάθος μελετήσει τὸ Ἰσλάμ, γεγονόςδ ὅπερ τὸν καθίστα ἔτι πλέον πολύτιμον διὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ὁμοίως ἄρισται ὑπῆρξαν βεβαίως καὶ αἱ μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, τῶν Ἀρμενίων καὶ τῶν Προτεσταντῶν, κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ σχέσεις. Ἰδιαιτέρα ἦτο ἡ σχέσις αὐτοῦ μετὰ τῆς γνωστῆς κινήσεως τῶν Focolari, γνωστὰ μέλη τοῦ ὁποίου ἔτρεφον βαθὺν σεβασμὸν πρὸς τὸ τίμιον αὐτοῦ πρόσωπον.

Ὁ προπεμπόμενος σήμερον Ἱεράρχης, δὲν εἶναι μυστικόν, ὅτι ἡγάπα μετὰ πάθους τὸ Πατριαρχεῖον. Ἐσέβετο ὑπερλίαν τὸ σεπτὸν πρόσωπον τῆς Ὑ. Θ. Παναγιότητος καὶ ἐμνημόνευε συχνῶς καὶ εὐγνωμόνως τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Ὑμῶν, τοῦ Χαλκηδόνοσ Μελίτωνοσ τοῦ Χατζῆ, τοῦ καὶ χειροτονήσαντοσ αὐτὸν εἰς Ἐπίσκοπον. Ἀπὸ Ἰανουαρίου 1977, ὁπότε καὶ ἐκλήθη ὡς Συνοδικὸσ Πάρεδροσ ἐν τῇ Ἀγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ἐφοῖτα ἀνελλιπῶσ εἰς τὰσ συνεδρίασ τοῦ ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ Βουλευτηρίου. Διετέλεσε δὲ μέλοσ καὶ Πρόεδροσ σειρᾶσ ὅλησ Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν ἐπὶ ἔτη. Συμμετεῖχεν εἰς Πατριαρχικὰσ Ἐξαρχίασ. Συνώδευσε δύο Πατριάρχαισ εἰς πολυαρίθμοσ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἱεραποδημίασ αὐτῶν. Ἡ δὲ Μήτηρ Ἐκκλησία, γνωρίζουσα πάντοτε νὰ εὐεργετῆ τὰ πιστὰ καὶ ὀτρηνὰ τέκνα αὐτῆσ, τὸν μὲν Ἰούλιον τοῦ 2004 ἀπέδωκε τῷ Δέρκων Κωνσταντίνῳ τὴν Γεροντικὴν ἀξίαν, τὸν δὲ Αὐγούστον τοῦ 2011 ἐξελέξατο αὐτὸν εἰς τὴν λίαν προβεβλημένην Γεροντικὴν Μητρόπολην Νικαίας, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν πολύτιμον αὐτοῦ συνειφορὰν καὶ ἀπὸ τῆσ νέασ αὐτοῦ θέσεωσ ταύτησ.

Καὶ δὲν διεψεύσθησαν αἱ χρησταὶ προσδοκίαι τῆσ Ἐκκλησίασ. Διότι ὁ Νικαίας Κωνσταντῖνοσ ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ὑπῆρξε καὶ πάλιν πρόθυμοσ συναντιλήπτωρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, κατέστη ὁμολογουμένωσ ὁ εὐγενὴσ καὶ πολιοὺσ Νέστωρ τῆσ ἐνταῦθα Ἱεραρχίασ, τὸ ὑπόδειγμα συνόλου τοῦ ἐν τῇ Πόλει ἡμῶν κλήρου. Ἱστορικὰ ἔμειναν αἱ πρὸς τὴν Ὑ. Θ. Παναγιότητα ἄψογοι προσφωνήσεισ αὐτοῦ, ἐπὶ διαφόροισ εὐκαιρίασ καὶ ἐπετείοισ, τὰσ ὁποίασ μετὰ μεγάλης ἀδημονίασ, χαρᾶσ καὶ προσοχῆσ προητοίμαζε καὶ ἐν ἀγάπῃ πολλῇ ἐξεφώνει.

Παραλλήλωσ, ὁ ἀείμνητοσ Γέρων ἐκαλλιέργησε μετὰ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, Σεβ. Μητροπολίτου Γέροντοσ Δέρκων κυρίου Ἀποστόλου, λίαν ἀγαθὰσ διαπροσωπικὰσ σχέσεισ. Προσῆρχετο συχνῶσ εἰς τὰσ ὑπὸ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ τελουμένασ Λειτουργίασ. Συμπροσηύχετο ἰστάμενοσ διακριτικῶσ ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι καὶ ἐνίοτε, τῇ κανονικῇ ἀδείᾳ τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου, ἐχοροστάτει εἰς Πανηγυρικοὺσ Ἐσπερινοὺσ ἢ Θείασ Λειτουργίασ, κυρίωσ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίασ Παρασκευῆσ

Θεραπειών, κατὰ τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ἑορτῆν, καὶ ὅσον αἱ δυνάμεις τοῦ τὸ ἐπέτρεπον.

Κατακλείοντες ἐν συγκινήσει τὴν βραχυτάτην ταύτην καὶ ἀνεπαρκῆ ὀπωσδήποτε ἀναφορὰν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ προκειμένου ἡμῖν πολυσεβάστου Γέροντος Ἱεράρχου, οὐκ ἔχομεν ὑπομῆσαι ἄλλό τι, εἰ μὴ τὸ καινοδιαθηκικὸν «ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ» [Ματθ. ε', 19]. Διότι, κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην, τὸ πλεόν σημαντικὸν διὰ πάντα λειτουργὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἐπιθυμοῦντα τὸν τίτλον τοῦ διδάχου τοῦ ἐμπεπιστευμένου αὐτῷ ποιμνίου, εἶναι ἢ διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ διδασκαλία τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, διαχρονικῶς διψῶντος διὰ τοιαῦτα παραδείγματα. Γνωστοῦ δὲ ὄντος ὅτι ὁ ἀείμνηστος Γέρων Νικαίας εἶχεν ἀναμφιλέκτως κατακτήσει τὴν ἔξωθεν καλὴν μαρτυρίαν Ὑμῶν, Παναγιώτατε, ἀπάσης τῆς ἐνταῦθα σεπτῆς Ἱεραρχίας, τῆς ἐνταῦθα Ὁμογενείας, καὶ γενικῶς τοῦ κόσμου, Ὁρθοδόξου τε καὶ μὴ, δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ἐν ἀσφαλείᾳ ὅτι ἐν ζωῇ ὑπῆρξε διὰ πάντας ἡμᾶς διδάσκαλος ἦθους, εὐγενείας, ἀφοσιώσεως εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ πραότητος, καθὼς διὰ βίου ἐδίωκε «δικαιοσύνην, εὐσέβειαν, πίστιν, ἀγάπην, ὑπομονήν, πραότητα» [Τιμ. Α', ζ', 11]. Ὅθεν, ὡς γνήσιοι κατὰ Χριστὸν καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μαθηταὶ αὐτοῦ, βοῶμεν ἐκ μυχίων ψυχῆς τὸ:

«Γέροντος Κωνσταντίνου,
τοῦ Νικαίας ἀγαθοῦ Ἀρχιθύτου,
αἰωνία εἶη καὶ ἄληστος ἡ μνήμη»!

Γένοιτο.

Πηγὰι - Βοηθήματα

Ἄνθηφόρος Μητροπολίτου Δέρκων Κωνσταντίνου, Πεντηκονταετία προσφορᾶς στὴν Ἐκκλησία 1950 - 2000, ἐκδ. Συνδέσμου τῶν ἐν Ἀθήναις Μεγαλοσχιολιτῶν, Ἀθήνα, 2001.

Τρέχον Ἀρχεῖον Ἀρχιγραμματείας Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Φάκελλος Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δέρκων, Β' (2003 -).

Ἐπετηρὶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔτους 2021, ἐκδ. Ἰδρύματος Ὑποστηρίξεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Θεσσαλονίκη, 2021.

Μητροπολίτου Νικαίας Κωνσταντίνου, Ἀνάλεκτα, ἐκδ. Σταμούλη, Θεσσαλονίκη, 2017.

Σταυρίδου, Β. Θ., Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Δέρκων, ἐκδ. Ἀφῶν Κυριακίδη ἀ.ἐ., Θεσσαλονίκη, 1990.

—————, Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Πριγκηποννήσων, ἐκδ. Ἀφῶν Κυριακίδη ἀ.ἐ., Θεσσαλονίκη, 2007.